

Припрѣнната мравка се обадила първа:

— Че, да поприказваме, азъ отъ работа не се плаша, но... заплатата?

— Когато има за васъ, ще има и за мене, — казалъ човѣкътъ и, като посочилъ безкрайната цѣлина, която се простира наоколо, добавилъ: — Ето това поле, ще го разоремъ, ще го посѣемъ и ще ядемъ!

— По колко пжти на день ще ядемъ? — попитала мравката.

— Разбира се, по три пжти! — отвърналъ човѣкътъ.

— Много е, — пошепнала пестеливата мравка и се разтреперила предъ мисълта за това разсипничество.

— Какъ да е много, — казалъ човѣкътъ, — редно е, цѣль день като работишъ, три пжти да ядешъ!

— Азъ пъкъ казвамъ, — заскриптѣла съ кокалеститѣ челюсти мравката, — три дни да работишъ, а единъ пжтъ да ядешъ!...

— Ахъ, ти скжперникъ такъвъ! — не се сдържалъ волътъ, — ти затова не си могла дори да израстешъ! А какъ и други ще хранишъ? Бѣгай, че ще смажа постнитѣ ти кокали!

И разсърдениятъ волъ така настжпилъ мравката, че едвамъ не я прекжсналъ на две. Намѣсилъ се човѣкътъ и я спасилъ. Но отъ тогава мравката си останала прекжсната на две, както я виждаме и днеска.

— Е, — попиталъ отново човѣкътъ, като се обърналъ къмъ вола, — ти какво ще кажешъ? Помни, че много работа ще падне? Ще дойде и жена ми, ще се народятъ деца и тѣхъ ще трѣбва да хранимъ?...

— Силниятъ не се бои отъ работа, — отвърналъ волътъ и погледналъ човѣка съ голѣмитѣ си, прекрасни очи. — А изработеното нѣма защо да се трупа и граби. Който работи, трѣбва да яде!...

— Азъ се заклевамъ: никога нѣма да се отдѣля отъ тебе! — казалъ човѣкътъ и се навелъ и цѣлуналъ добрия си приятелъ.

Това била първата цѣлувка на земята. Отъ тогава и муцуната на вола е влажна. Сжщо отъ тогава волътъ, ако забележи, че човѣкътъ е претоваренъ се грижи, че му е мжно, той ще дойде полекичка до него, ще дѣхне нѣжно въ лицето му, ще го докосне съ влагата на първата цѣлувка и ще му каже:

— Не бой се! Всичко ще се нареди! Още утре ще се разтѣпчемъ изъ нивитѣ! Нали азъ съмъ съ тебе!

Чичо Каменъ млъкна и се облегна назадъ. Погледитѣ на всички се отпавиха къмъ сивитѣ гърбове на воловетѣ. Плещитѣ имъ потрѣпваха при всѣка тѣхна стжпка.

— Чичо, има ли още отъ приказката? — запита Йонко.

— Приказката за вола нѣма край! Тя никога нѣма да свърши. Докато има селяни, ще има и приказка за вола. Докато пъкъ има волъ...

— Какво?

— Ще ядеме по три пжти на день, — засмѣ се чичо Каменъ, прегърна малкия си плѣменикъ, цѣлуна го и следъ това го утърколи на слама при веселитѣ му братовчеди.